

PORTADA

València, renaixença o aparença

Quan ciutat es sinònim d'alcaldessa

Amb motiu de la celebració del Nou d'Octubre, la data en què el rei Jaume I va conquerir València, EL TEMPS ha demanat a 50 persones d'àmbits diversos, totes relacionades amb la ciutat, l'opinió al voltant de qüestions en voga. Ara que l'acumulació de grans esdeveniments ha situat València als ulls del món, és quan cal una mirada més curosa, més polièdrica. Un reportatge elaborat per Víctor Maceda.

El solapament de València i Rita Barberà va arribar al paroxisme el dia en què, en un comerç anomenat La Botiga de la Seu, en plena plaça de la Reina de la ciutat, van posar-se a la venda tot de *souvenirs* amb la imatge de l'alcaldessa. No era publicitat electoral, ni tampoc no eren els caganers caricaturitzats que poden adquirir-se a cada fira de Santa Llúcia. Eren xapes, llibretes, imants i clauers amb Barberà vestida de color "roig alcaldessa" —en paraules d'Emilio Causarás, un dels propietaris de la botiga en qüestió— i envoltada, ves per on, de tot de falleres. Costumisme i modernitat es fonien per una vegada.

Si vós, un dia qualsevol, us creueu pel carrer amb Barberà, us saludarà ni que siga amb les celles. Se sent tan íntimament lligada a la ciutat que a cada conciudadà el considera un conegut, fins i tot un amic. No és estrany, doncs, que a l'última contesa electoral superara el 57% dels vots a la ciutat, i això que davant seu hi havia la contrincant més mediàtica que hom podia trobar, Carme Alborch. L'alcalde de Barcelona, el cap de llista més votat ara fa quatre mesos a la capital catalana, va ser el socialista Jordi Hereu amb un 30% dels sufragis.

De Catalunya, precisament, provenen bona part dels molts turistes que València rep d'un temps ençà. Els comentaris dels visitants, com també els d'aquells que veuen la vida a través del televisor,

són unànimes: "Quin goig que fa, València!". La sensació generalitzada és que la ciutat ha esclatat amb una lluminositat i sorollositat que evoca l'impressionant ramellet de focs d'artifici amb què es clouen els castells.

L'associació de la *nova València* amb la figura de Barberà esdevé indèstria. Al 2011, quan acabe el mandat en curs, haurà completat vint anys al capdavant del consistori, i un període de temps tan considerable permet la realització de tot de projectes. L'alcaldessa, a més, inaugura cada obra amb idèntica vitalitat: es tracte d'un parc o de la nova dàrsena del port, el seu discurs sempre homologa València a les millors ciutats d'Europa. "Valencia es otro nivel", va afirmar inflexible en conèixer Milà, amb motiu de la final de la Champions League que hi va disputar el València CF el 2001.

L'esperit patrimonialitzador, de fet, l'ha duta a obviar que hi ha un "abans de Rita": no considera la Ciutat de les Arts i les Ciències com a herència, sinó com a iniciativa, i fins i tot es vanta del *pulmó verd* que avui és el llit vell del Túria, si bé al seu dia —amb Ricard Pérez Casado a l'alcaldia— la dreta hi va voler construir grans vies decorades amb habitatges.

L'extraversió de Barberà ha mutat la ciutat que un dia va ser capital de la República i graner de vots progressistes en una de les ciutats més conservadores de l'estat espanyol, almenys pel que fa

a percentatge de vot al PP. Sense parlar valencià, també ha anorreat el regionalisme secessionista que va investir-la alcaldessa el 1991. N'ha tingut prou d'assistir a un parell d'homenatges al desaparegut líder d'Unió Valenciana, Vicent González-Lizondo, i de clamar esporàdicament el seu valencianisme benentès, per tal de captivar un vot sociològicament favorable. Els 9 regidors del PP i els 8 d'UV sumaven un més que no els 13 del PSPV-PSOE i els 3 d'Esquerra Unida. D'aquell renyit mapa polític al bipartit actual —PP, 21 regidors, per 12 del PSPV-PSOE, 12— hi ha un abisme.

Fins i tot el president del PP, Mariano Rajoy, branda València com a model de gestió dels conservadors, i bona prova d'això és que aquesta ciutat acollirà, el dia 27 d'octubre, la seua proclamació com a candidat a la presidència del govern estatal en un acte multitudinari. Galícia i Madrid han cedit el testimoni de referent popular a València.

Blanc i negre. Com qualsevol altra ciutat, però, València presenta zones fosques, barris on el *glamour* para tan lluny com Beverly Hills. N'hi ha més que no sembla. El blanc colpidor de la Ciutat de les Arts i les Ciències, el blanc immaculat de l'edifici Veles e Vents i, properament, els motors dels Fórmula 1, oculten aquesta *altra València*. La del poc turístic, tot i que típic com cap altre, barri del Cabanyal-Canyamelar: Barberà fa anys que intenta partir-lo en dos a fi d'estendre la gran avinguda de Blasco Ibáñez fins a la mar. Tampoc no s'hi veu la València que jau sota els ponts de Campanar, davant l'absència de centres d'acollida per a immigrants. Gairebé ha desaparegut ja la València agrícola, la que d'ací a uns quants anys només existirà en parcs temàtics que evocaran com era la ciutat en el passat. I no han desaparegut, però han deixat de ser espais públics, llocs emblemàtics com ara el balneari de les Arenes —avui convertit en l'hotel més luxós de València—, la Lanera —una antiga fàbrica al bell mig de la ciutat, adquirida

